
Pillantás a szervezett bűnözésre

Nyílt titok, hogy Amerikában a szervezett bűnözés éves forgalma negyvenmilliárd dolláros nagyságrendű. Ez valóban csinos összeg, különösképpen, ha figyelembe vesszük, hogy a maffia vajmi keveset költ adminisztrációra. Megbízható források szerint a Cosa Nostra tavaly hatezer dollár alatti összeget fordított monogramos levélpapírra, gemkapocsra pedig még ennél is kevesebbet. Egyetlen titkárnőt tartanak, aki maga végzi a gépelést, központjuk pedig mindössze három szobából áll, amelyet a Fred Persky Tánciskolával osztanak meg.

Az elmúlt évben a szervezett alvilág vagy száz gylkosságért volt közvetlenül felelős, több százban pedig a *maffiózók* közvetve működtek közre, egyrészt bérmentes bérgyilkos-kölcsönözés, másrészt ezek kabátjának felsegítése révén. A Cosa Nostra tagjai az alábbi törvénysértő tevékenységekben vesznek részt: házardjáték, kábítószer-kereskedelem, prostitúció, géprablás, uzsora, valamint egy nagyméretű fehér húsú hal átjuttatása a határon – erkölcstelen célból. E korrupt birodalom szálai egészen a kormányig elérnek. Alig néhány hónapja, hogy két, szövetségi vádindítvány alatt álló bandavezér a Fehér Házban töltötte az éjszakát, az Elnöknek pedig kénytelen-kelletlen a fotelben kellett aludnia.

Pillantás a szervezett bűnözésre

A SZERVEZETT BŰNÖZÉS TÖRTÉNETE AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN

1921-ben Thomas Covello, „A Hentes” és Ciro „A Szabó” Santucci megkísérelte egységbe fogni az alvilág széttartó etnikai csoportjait, s elfoglalni Chicagót. Mindez akkor hiúsult meg, amikor Albert „A Logikai Pozitívista” Corillo merénylet útján végzett Kid Lipskyvel úgy, hogy egy ruhásszekrénybe zárta, és szalmaszálon kiszívta a levegőt. Lipsky fivére, Mendy (alias „Mendy Lewis”, alias „Mendy Larsen”, alias „Mendy Aljas”) Lipsky meggyilkolására Santucci Gaetano fivérének (akit „Pici Tony” avagy „Rabbi Henry Sharpstein” néven is ismernek) elrablásával válaszolt. Csak több hét múltán szolgáltatta vissza huszonhét malterosládába csomagolva. Ezzel megadta a jelet a vérfürdőhöz.

Dominick „A Herpetológus” Mione lelőtte a „Mázlista” Lucky Lorenzót (aki onnan kapta nevét, hogy a kalapjában felrobbant bomba nem végzett vele) Chicago külvárosában. Válaszul Corillo és emberei Newarkig követték Mionét, és egy fúvós hangszerbe bedolgozták a fejét. Az eseményeknek ezen a pontján a Vitale-banda, melyet Giuseppe Vitale (valódi nevén Quincy Baedeker) vezetett, akcióba lépett a harlemi csempészet feletti hatalomért Irish Larry Doyle-lal, aki olyannyira gyanakvó természetű gengszter volt, hogy soha senkit nem engedett New Yorkban a hátába kerülni, így aztán piruettezve és körbe forogva járt az utcán. Doyle akkor harapott fűbe, amikor a Squillante Construction Company úgy határozott, hogy új irodaházukat bal alsó hatos hídjának tövében építik fel. Doyle hadnagya, Kis Petey (Nagy Petey) Ross vette kezébe az irányítást; ellenállt Vitale hatalomátvételi kí-

sérletének, és Vitalét egy üres belvárosi garázsba csalta azzal az ürüggyel, hogy álarcosbált rendeznek. Az óriáségernek öltözött Vitale mit sem sejtve besétált a garázsba, ahol gépfegyverekkel azon nyomban szitává lőtték. Meggyilkolt vezérük iránti lojalitásból Vitale emberei minden további nélkül behódoltak Rosznak. Hasonlóképp cselekedett Vitale menyasszonya, Bea Moretti táncosnő is, a *Mondj kadist* című nagyszerű Broadway-musical üdvöskéje, aki végül hozzáment Rosshoz, bár később beadta ellene a válókeresetet, arra való hivatkozással, hogy a férfi egy ízben kellemtelen kenőccsel kente be.

A szövetségi nyomozástól való félelmében Vincent Columbraro, a „Vajaspíritós-király” fegyverszünetet kért. (Columbraro olyan szigorú ellenőrzést gyakorol New Jersey teljes vajaspíritós-forgalma felett, hogy egyetlen szava az amerikai nemzet kétharmadának reggelijébe kerülhet!) Az alvilág tagjai Perth Amboyban gyűltek össze egy ebéden, ahol Columbraro kifejtette, hogy a belső háborúskodásnak véget kell vetni, és hogy mostantól fogva adjanak az öltözetükre, továbbá hagyjanak fel a sompolygással. A korábban fekete kézzel szignált leveleket a „legőszintébb jókívánással” formulával kell zárni, a területeken pedig egyenlő mértékben osztozni úgy, hogy New Jersey Columbraro anyjáié legyen. Így született meg a maffia, avagy a Cosa Nostra (szó szerint: „Az én fogkefém” vagy „A mi fogkefénk”). Két napra rá Columbraro beleült egy kád forró vízbe, hogy egy jó fürdőt vegyen, és azóta, immáron negyvenhat éve nyoma veszett.

SZERVEZETI FELÉPÍTÉS

A Cosa Nostra szervezeti felépítése is csak olyan, mint bármely kormányé, nagyvállalaté vagy éppenséggel gengsztercsoporté. A csúcson a *capo di tutti capi*, vagyis a „főnökök főnöke” áll. A gyűléseket az ő házában rendezik, és ő a felelős, hogy mindig legyen az asztalon elegendő felvágott és jégkocka. E kötelezettség elmulasztása azonnali halált von maga után. (Tudomást szereztünk arról, hogy a halál a legrosszabb, ami egy Cosa Nostra tagot érhet, sokuk szívesebben fizet inkább bírságot.) A főnökök főnöke alatt a hadnagyok állnak, akiknek mindegyike egy-egy városrészt irányít „családja” segítségével. A maffiacsalád nem feleségből és a srácokból áll, akik állandóan cirkuszba és piknikre járnak, hanem meglehetősen komoly férfiakból, akiknek életében a legnagyobb örömet az jelenti, hogy végignézzék, mennyi ideig bírják bizonyos emberek az East River alatt fuldoklás nélkül.

A beavatás a maffiába meglehetősen körülményes szertartás. A bekötött szemű jelöltet először egy sötét szobába vezetik. Dinnyedarabokat tesznek a zsebébe, miközben fél lábon szökdelve azt kell kiabálnia: „Haj-jaj! Sebjaj!” A következőkben a bizottság, vagyis a *com-missione* minden egyes tagja meghúzza, majd vissza-csappantja a jelölt alsó ajkát; van, aki kétszer is sorba áll. Ez után zabot szórnak a fejére. Ha tiltakozik, ki van zárva. Ha azonban azt mondja: „Remek, mindig is imádtam zabot szórni a fejemre”, a testvéri szövetség befogadja. Ezt arccsókkal és kézrázással fejezik ki. Attól fogva tilos indiai zöldségszószt ennie, kotkodálással mulattatnia a barátait vagy bárki Vito nevezetű egyént megölnie.

ÖSSZEGZÉS

A szervezett alvilág nemzetünk métélye. Noha sok fiatal amerikai a könnyű élet ígésében a bűn útját választja, a valóság az, hogy a legtöbb bűnöző rendszeresen, gyakran légkondicionálás nélküli helyiségekben túlórázik! A bűnözők felismerése mindannyiunk kötelessége. Általában nagy kezelőjükről azonosíthatók, és arról, hogy nyugodtan tovább esznek, amikor a mellettük ülő embert agyonvágja egy lezuhanó üllő. A szervezett bűnözés elleni harc leghatásosabb módszerei a következők:

1. Mondjuk azt a bűnözőknek, hogy nem vagyunk otthon.

2. Azonnal értesítsük a rendőrséget, ha a Szicíliai Mosodaszolgálatról érkező, szokatlanul népes férfitársaság dalra fakad a lépcsőházban.

3. Lehallgatás.

A lehallgatást nem lehet megkülönböztetés nélkül alkalmazni, ám hatékonyságát jól illusztrálja az alábbi, két New York-i bandafőnök között lezajlott beszélgetés leirata, amelyet az FBI-nak sikerült lehallgatnia.

ANTHONY Halló? Rico?

RICO Halló?

ANTHONY Rico?

RICO Halló.

ANTHONY Rico?

RICO Nem hallak.

ANTHONY Te vagy az, Rico? Nem hallak.

RICO Tessék?

ANTHONY Hallasz engem?

RICO Halló!

ANTHONY Rico?

RICO Rossz ez a vonal.

ANTHONY Hallasz engem?

RICO Halló!

ANTHONY Rico?

RICO Halló!

ANTHONY Központ, rossz ez a vonal.

KÖZPONT Tegye le, és tárcsázzon újból, uram.

RICO Halló!

E bűnjel alapján Anthony „A Hal” Rotunnót és Rico Panzinit vád alá helyezték, és jelenleg tizenöt évi börtönbüntetésüket töltik a Sing Singben, tiltott Bensonhurst-birtoklás miatt.

HIDEG JÁNOS FORDÍTÁSA

A Schmeed-émlékiratok

*A Harmadik Birodalommal foglalkozó irodalom lát-
szólag kiapadhatatlan özöne tovább növekedik Fried-
rich Schmeed közeljövőben kiadásra kerülő emlékira-
taival. Schmeed, a háborús Németország legismertebb
borbélya, fodrászati szolgálatokat tett Hitlernek és
számos magas rangú kormány és katonai tisztségvise-
lőnek. Mint a nürnbergi per során megállapítást nyert,
Schmeed nemcsak mindig a megfelelő helyen volt a
megfelelő időben, de a „tökéletesnél is tökéletesebb”
emlékezettel bír, így páratlanul alkalmasnak bizonyult
arra, hogy megírja mélyreható ismertetőjét a náci Né-
metország legfelsőbb köreiről. Az alábbiakban ebből
közlünk néhány rövid részletet:*

1940 őszén egy hatalmas Mercedes kanyarodott a Kö-
nigstrasse 127. alatti fodrászüzletem elé, és belépett
Hitler. – Csak egy kis igazítást kérek – mondta –, és
ne vágjon le túl sokat a tetején. – Erre azt válaszoltam,
hogy kicsit várnia kell, mert Ribbentrop előbb érke-
zett. Hitler azt mondta, nagyon siet, és megkérdezte
Ribbentropot, nem engedné-e előre, de Ribbentrop
erősködött, hogy rossz fényt vetne a Külügyminisz-
tériumra, ha őt megelőznék. Erre Hitler gyorsan tele-
fonált egyet, és Ribbentropot azonnal áthelyezték az
afrikai hadtesthez, Hitler pedig sorra került. Az ilyes-
fajta versengés mindennapos volt. Egy alkalommal
Göring fondorlatosan rendőrileg feltartóztatta Heyd-
richet, csak azért, hogy az ablak melletti székbe ülhes-
sen. Göring léha alak volt, hajnyírás közben gyakran

A Schmeed-émlékiratok

akart a hintalovon ülni. Ez kínosan érintette a felsőbb
náci vezetést, de tehetetlenek voltak. Egy napon Hess
szembeszállt vele. – Ma én akarok a hintalóra ülni, tá-
bornok úr – mondta.

– Lehetetlen. Már lefoglaltam – vágott vissza
Göring.

– Nekem maga a Führer adott parancsot. Engedé-
lyem van rá, hogy hajnyírás közben a hintalovon üljek.
– És Hess elővette Hitler erről szóló levelét. Göring
feje lila lett. Soha nem bocsátott meg Hessnek, és azt
mondta, a jövőben majd a felesége vágja le a haját egy
fazék segítségével. Hitler nevetett, amikor ezt meghal-
lotta, de Göring egészen komolyan gondolta, és meg
is valósította volna, ha a hadügyminiszter el nem uta-
sítja ritkítóolló kiutalására vonatkozó kérelmét.

Megkérdezték, tisztában voltam-e cselekedetem
erkölcsi következményeivel. Miként Nürnbergben el-
mondtam a bíróságon, nem tudtam, hogy Hitler náci
volt. Igazság szerint évekig azt hittem, hogy a telefon-
társaság alkalmazottja. És mikor végre ráébredtem,
micsoda szörnyeteg, már semmit se tehettem, mert
már befizettem az előleget a bútorra. Egyszer, a há-
ború vége felé azt fontolgattam, hogy meglazítom a
Führer nyakában a kendőt, hogy néhány rövid hajszál
az inge alá, a hátára hulljon, de az utolsó pillanatban
az idegeim felmondták a szolgálatot.

Egyszer Berchtesgadenben Hitler hozzám fordult
és megkérdezte: – Hogyan néznék ki pofaszakállal? –
Speer nevetett, és Hitler megsértődött. – Komolyan
beszélek, Herr Speer – mondta. – Azt hiszem, nagyon
jól állna nekem a pofaszakáll. – Göring, az a hajbókoló
bohóc azonnal rávágta: – A Führer pofaszakállal – mi-
lyen nagyszerű ölet! – Speer változatlanul ellenezte.
Igazság szerint egyedül benne volt kurázszi, hogy meg

merje mondani, mikor kell a Führernek nyiratkoznia. – Túl feltűnő – jelentette ki Speer. – A pofaszakáll inkább Churchillnek állna jól. – Hitler haragra gerjedt. Tudni akarta, szándékozik-e Churchill pofaszakállat növesztetni, és ha igen, hányat és mikor. Azonnal hívatta Himmlert, aki állítólag a titkosszolgálat vezetője volt. Göringet bosszantotta Speer viselkedése, és oda-súgta neki: – Miért borzolja a kedélyeket, mi? Ha pofaszakállat akar, legyen pofaszakáll. – Speer, aki általában tapintatos ember volt, képmutatónak titulálta Göringet, „egy adag, német egyenruhába bújtatott babfőzeléknek”. Göring esküdözött, hogy bosszút áll, és később azt rebesgették, hogy parancsára SS-különítményesek babbal szórták tele Speer ágyát.

Himmler őrjöngve érkezett. Éppen dzsiggélő-órája kellős közepén csengett a telefon, és Berchtesgadenbe rendelték. Attól tartott, hogy a rossz helyre irányított, több ezer, tölcser alakú farsangi papírcsákót tartalmazó kocsirakományról kell számot adnia, amit Rommelnek ígért a téli hadjáratra. (Himmlert általában nem hívták meg Berchtesgadenbe vacsorára, mert rosszul látott, és Hitler képtelen volt elviselni a látványt, ahogy a villáját az arcához emeli, majd az enni-valót valahova a képére ragasztja.) Himmler észrevette, hogy valami nincs rendjén, mert Hitler „Picurnak” szólította, amit csak akkor tett, ha bosszús volt. A Führer hirtelen feléje fordult és ráüvöltött: – Akar Churchill pofaszakállat növesztetni?

Himmler elvörösödött.

– Nos?

Himmler azt felelte, a szóbeszéd szerint Churchill valóban pofaszakáll növesztését fontolgatja, de a hírt hivatalos helyen nem erősítették meg. Ami pedig a méretét és számát illeti, magyarázta, valószínűleg

kettő jöhet számításba, közepes hosszúságban, de senki sem akar nyilatkozni, amíg nem biztos. Hitler ordított és öklével az asztalt verte. (Ez Göring diadálát jelentette Speer ellenében.) Hitler előhúzott egy térképet, és megmutatta nekünk, hogyan kívánja elválni Anglia forrótorülködő-ellátását. A Dardanellák blokádjával Dönitz meg tudná akadályozni, hogy a törülködőket partra szállítsák, és az aggódva várakozó brit orcákra terítsék. De az alapkérdés változatlan maradt: legyőzheti-e Hitler pofaszakállban Churchillt? Himmler azt mondta, Churchill fejhosszal vezet, és úgy tűnik, lehetetlen utolérni. Göring, az a bárgyú optimista, az állította, hogy a Führer valószínűleg gyorsabban növesztene pofaszakállt, különösen, ha Németország teljes erejével erre koncentrálna. A vezérkar egyik ülésén von Rundstedt kijelentette, hogy hiba lenne mindkét fronton egyszerre pofaszakállt növesztetni, és úgy vélte, bölcsőbb dolog, ha minden igyekezet egyetlen jó minőségű pofaszakállra összpontosul. Hitler azt felelte, mindkét oldalon egyszerre is meg tudja oldani. Rommel egyetértett von Rundstedtrel. – Soha nem lesznek egyformák, *mein Führer* – mondta. – Különösen, ha sürgetik őket. – Hitler szörnyen dühös lett, és azt mondta, hogy ez az ő ügye, meg a borbélyáé. Speer megígérte, hogy őszre megháromszorozza a borotvakrém-termelést, és ettől Hitler roppant boldog lett. Aztán 1942 telén az oroszok elmentámadást indítottak, és a pofaszakáll leállt. Hitler el volt keseredve, attól félt, hogy Churchill hamarosan csodaszép lesz, ő meg „hétköznapi” marad, de nem sokkal ez után hírt kaptunk arról, hogy Churchill elvetette a pofaszakáll gondolatát, mert költségesnek ítélte. Ismét bebizonyosodott, hogy a Führernek igaza volt.

A szövetséges inváziót követően Hitler haja töredezett, ápolhatatlan lett. Ez részben a szövetséges hatalmak sikerének, részben meg Göbbels tanácsának volt köszönhető, mert ő a naponkénti hajmosást ajánlotta. Amikor Guderian tábornok ezt meghallotta, azonnal hazajött az orosz frontról, és azt mondta a Führernek, hogy legfeljebb hetente háromszor moshatja meg samponnal a haját. Az előző két háborúban a vezérkar sikeresen alkalmazta ezt az eljárást. Hitler újfent felülbírált tábornokait, és változatlanul naponta mosott haját. Bormann segített Hitlernek az öblítésnél, és mindig kéznél volt a fésűvel. Lassanként Hitler már meg sem tudott lenni Bormann nélkül, és mielőtt a tükörbe nézett volna, Bormann-nak kellett belenéznie. Ahogy a szövetséges csapatok kelet felé nyomultak, Hitler hajának állaga egyre romlott. Töredezett hajjal és kócosan órákig fantáziált arról, milyen jó kis hajnyírás és borotválás vár rá, ha Németország megnyeri a háborút, és talán még brillantint is tetet majd a hajára. Ma már tudom, hogy egy percig sem gondolta komolyan.

Egy napon Hess magához vette Hitler hajszeszes üvegét, és repülőgéppel Angliába távozott. A német hadvezetés tajtékozott. Azt hitték, szabadulásáért cserébe, Hess átadja az üveget a szövetséges hatalmaknak. Hitler különösen dühbe gurult, amikor meghallotta a hírt, miután épp kilépett a fürdőkádból és fésülködni készült. (Hess később Nürnbergben elmagyarázta, úgy tervezte, hogy Churchillnek fejbőrkezelést ad, hogy elősegítse a háború befejezését. Már ott tartott, hogy Churchill a mosdó fölé hajolt, amikor le tartóztatták.)

1944 végén Göring bajuszt növesztett, amitől híre ment, hogy Hitler helyébe lép. Hitler örjögött, és

hütlenséggel vádolta Göringet. – A Birodalom vezetői között csak egyetlen bajusz lehet, és az az enyém! – ordította. Göring azzal érvelt, hogy két bajusz talán több reménnyel tölti el a német népet a háborút illetően, amely rosszul állt, de Hitler nem értett egyet vele. Azután 1945 januárjában hét tábornok arra irányuló merénylete, hogy álmában leborotválják Hitler bajuszát, és Dönitzet kiáltsák ki új vezérnek, megbukott, mert von Stauffenberg Hitler hálószobájának sötétjében véletlenül Hitler szemöldökét borotválta le. Kihirdették a szükségállapotot, és Göbbels váratlanul felbukkant az üzletemben. – Merényletet hajtottak végre a Führer bajusza ellen, de nem sikerült – mondta reszketve. Göbbels elintézte, hogy szerepeljek a rádióban, és a német néphez szóljak, amit a lehető legszükszavúbban meg is tettem. – A Führer jól van – nyugtattam meg őket. – Még mindig van bajusza. Ismétlem. A Führernek még mindig megvan a bajusza. A leborotválására szőtt összeesküvés megbukott.

Az utolsó időkben jártam Hitler bunkerjában. A szövetséges csapatok már körülzárták Berlint, és Hitler úgy gondolta, ha az oroszok érnek oda először, alapos hajnyírásra van szüksége, de ha az amerikaiak, akkor megteszi egy igazítás is. Mindenki veszekedett. Bormann meg akarta magát borotváltatni, én pedig megígértem neki, hogy elkészítem a tervrajzot. Hitler morórus lett és visszahúzódó. Arról beszélt, hogy fültől fülig választja el a haját, és azt állította, hogy a villanyborotva kifejlesztése Németország javára fordítaná a háborút. – Másodpercek alatt meg tudunk majd borotválkozni, igaz, Schmeed? – motyogta. További vad terveket szőtt, és azt mondta, hogy egy szép napon nemcsak levágatja, hanem formáztatja is a haját. Szó-

Na, ennyit erről

kásához híven lenyűgözték a pusztá méreteket, megesküdtök, hogy hatalmas kefehaja lesz, „amitől megre meg a világ, és fésülésére testőrség kell”. Végül kezét ráztunk, és utoljára megnyírtam. Egy pfennig borralalót adott. – Bár lenne több – mondta –, de amióta a szövetségesekek lerohanták Európát, kicsit rosszul állok.

LÁSZLÓ ZSÓFIA FORDÍTÁSA

Az én filozófiám

E. Z. EMLÉKÉNEK

Filozófiai rendszerem a következőképpen alakult ki: amikor a feleségem megkóstoltatta velem élete első felfújtját, egy kanálnyt véletlenül a lábamra ejtett, s az összetört néhány apróbb csontot. Orvosok jöttek, röntgenfelvételeket készítettek és tanulmányoztak, majd elrendelték, hogy feküdjek ágyban egy hónapig. Lábadózásom idején elővettem a legnagyobb nyugati gondolkodók műveit – egy nagy halom könyvet, amelyet épp ilyen eshetőségre gyűjtöttem. Fittyet hányva az időrendnek, Kierkegaard-ral és Sartre-ral kezdtem, majd gyorsan áttértem Spinozára, Hume-ra, Kafkára és Camus-re. Cseppet sem unatkoztam, holt számítottam rá; ellenkezőleg, lebilincsel az a töretlen kitartás, amellyel ezek a nagy gondolkodók az erkölcs, a művészet, az etika, az élet és a halál kérdéseit feszegették. Emlékszem, milyen nagy hatást tett rám Kierkegaard egyik jellegzetes, napnál világosabb megállapítása: „Az olyan kapcsolat, amely önmagát a saját énjével (vagyis egy énnel) hozza vonatkozásba, vagy önmagát kellett hogy létrehozza, vagy valami más által kellett hogy létrejöhön.” Ettől a gondolattól könnyek szöktek a szemembe. Istenem, hogy lehet valaki ennyire okos! (Nekem már az is nehézséget okoz, ha fogalmazást kell írnom „Mit láttam az állatkertben” címmel.) Igaz, egy árva szót se értettem az egészből, de mit számít ez ahhoz képest, hogy Kierkegaard-t mulattatta a dolog? Hirtelen rájöttem, hogy nekem ta-